

Biên Thành

Hồi 5

Đại Tiểu Thư Là Nàng ?

"**Đ**ại tiểu thư đã trở về !"

Vừa nghe thanh âm đó, Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên lập tức thu thế, mặt Mã Không Quần cũng lộ sắc mừng, mày lại nhú lại.

"A đầu đó sớm một chút cũng không về, trễ cũng không về, lại khơi khơi chọn lúc này mà về". Mã Không Quần nhìn về phía nơi tiếp tân, không quay đầu lại, nói với Hoa Mãn Thiên: "Thu kiếm, đi".

- Nhưng Phó Hồng Tuyết ...

Mã Không Quần không để Hoa Mãn Thiên nói hết:

- Phó công tử muốn đi, có ai có thể ngăn cản được ?

Nói xong, Mã Không Quần bước dài trở về nơi tiếp tân, Hoa Mãn Thiên lại vẫn còn do dự nhìn Phó Hồng Tuyết.

Lúc đó Diệp Khai lại mỉm cười, vừa cười vừa nói:

- Hoa đường chủ, người an tâm, chuyện này còn chưa ra ánh sáng, người cho dù có dùng kiệu rước hấn cũng không đi đâu.

Nghe thấy câu nói đó, Hoa Mãn Thiên mới tra kiếm vào vỏ, chuyển người cùng Vân Tại Thiên bước đi, Diệp Khai chợt hỏi:

- Đại tiểu thư đã trở về, vị đại tiểu thư đó là ai ?

"Đại tiểu thư là con gái của Đại lão bản Bạch Thiên Vũ". Hoa Mãn Thiên cười đáp: "Cũng là Bạch Y Linh".

"Ồ". Diệp Khai gật gật đầu: "Cũng là Bạch đại tiểu thư mà Tam lão bản muốn chọn một người trong bọn ta làm chồng nàng".

Hoa Mãn Thiên cười cười, quay mình đi vào nơi tiếp tân.

Diệp Khai trầm tư một hồi, chợt ngẩng đầu nhìn Phó Hồng Tuyết, cười hỏi:

- Nếu quả Bạch đại tiểu thư đã tuyển chọn người, không biết Mã Không Quần còn có thể giết người vì chuyện Mã Phương Linh không ?

"Chuyện đó tịnh không đáng cười". Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt, gân xanh trên

tả thủ của hắn đã tiêu thất.

"Sự tình tự nó vốn không đáng cười". Diệp Khai vẫn cười nói: "Nhưng quan hệ vi diệu bên trong, càng nghĩ càng có cảm giác rất lý thú".

Chàng có cảm giác thú vị, Phó Hồng Tuyết lại không có chút nào thú vị, không lý gì đến chuyện đó, quay mình đi về hướng gian phòng nghỉ tối hôm qua.

"Ừa, người không muốn đi vào nhìn vị Bạch đại tiểu thư đó à?" Diệp Khai cười hỏi: "Cơ hội ngàn vạn lần không thể bỏ qua đó".

"Giao cho người đủ rồi". Phó Hồng Tuyết không quay đầu, biến mình nơi góc quanh.

Diệp Khai cười cười, ngửa mặt lên trời cười, thần sắc nghĩ ngợi sâu xa, chàng hiện tại nghĩ đến không biết vị Bạch đại tiểu thư đó có phải là nữ nhân phiêu dật tóc dài quá vai mà mình đã gặp trong mộng寐 mơ hồ hồi canh tư đêm hôm qua hay không.

oOo

Thi thể trên bàn đã được dời đi, mặt bàn đã chùi sạch bóng loáng như gương, cháo thịt đã đổi thành rượu thịt.

Ngoại trừ người của Vạn Mã Đường ra, khách nhân mời đến đêm qua đều vẫn còn ở nơi tiếp tân, Mộ Dung Minh Châu và Vân Tại Thiên còn chưa động đến rượu thịt đặt trước mặt, Vị "Tam Vô tiên sinh" Lạc Lạc Sơn khoái rượu vô ngần đó lại đã sớm gục mặt trên bàn, xem bộ dạng đã say túy lúy.

Diệp Khai mỉm cười bước tới ghế của mình, khoan khoái rót một chén rượu, khoan khoái uống cạn.

"Ừm, đây là cao lương cất bốn mươi năm ở Biên Thành". Diệp Khai nhắm mắt lẩm bẩm: "Rượu ngon".

"Đương nhiên là rượu ngon, Vạn Mã Đường không bao giờ dùng rượu dở chiêu đãi khách nhân". Lạc Lạc Sơn chột ngẩng đầu, ánh mắt say sưa tỉnh lại đủ để nói xong câu đó, lại gục mặt xuống.

Diệp Khai nhìn lão, lại cười cười:

- Xem ra Tam Vô tiên sinh lại phải thêm vào một Vô.

Chàng uống cạn chén, nói tiếp:

- Vô luận bất cứ lúc nào ở bất cứ chỗ nào, chỉ cần nghe có chuyện liên quan đến rượu, liền tỉnh táo.

"Nói đúng". Lạc Lạc Sơn lần này không ngẩng đầu, chỉ trở đầu tiếp tục gục trên bàn.

"Xem ra Diệp công tử quả thật là tri kỷ của Tam Vô tiên sinh". Mã Không Quần không biết lúc nào đã vào đến.

"Tri kỷ thì chưa dám nhận". Diệp Khai cười cười: "Chỉ là đối với rượu có cùng ý tưởng".

Mã Không Quần cũng cười cười, sau đó mới quay mình đối diện mọi người:

- Chút đồ ăn thô thiển cùng chút rượu lạt lẽo, mời các vị tùy tiện dùng, sau đó nghỉ ngơi một chút, đến bữa tối, tại hạ nhất định cùng các vị say một trận túy lúy.

"Còn đại tiểu thư?" Mộ Dung Minh Châu vội hỏi: "Đại tiểu thư không phải đã về tới sao?"

"Phải". Mã Không Quần cười đáp: "Bôn ba đường dài, cho dù người là sắt đá cũng mệt mỏi, đã đi nghỉ rồi, yến tiệc tối nay nhất định cùng các vị cộng hưởng.

Lạc Lạc Sơn một mực gục đầu trên bàn chột lại ngẩng đầu:

- Không biết tử lượng của nàng ra sao ?

"Vẫn có thể uống hai chén". Mã Không Quần đáp.

"Tốt, rất tốt". Lạc Lạc Sơn lại gục xuống, nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm: "Ta sợ nàng không thể uống, vạn nhất làm sao có cách để ta say cho được?"

oOo

Sau bữa ăn trưa, mọi người tựa hồ đều về phòng nghỉ, Phó Hồng Tuyết từ khi vào phòng hồi nãy, một mực không đi ra.

Diệp Khai không về phòng nằm nghỉ, chàng cũng không lưu lại Vạn Mã Đường, chàng đi loanh quanh hết đông rồi tây, nhìn trái liếc phải, cuối cùng đã vào đến tiểu trấn, chàng chậm chậm đi dọc theo con đường dài, đôi mắt vĩnh viễn cười cợt chừng như một dụng cụ tinh mật quét thấu mỗi một góc cạnh, mỗi một con người.

Nếu có người chú ý, chàng hôm nay ít ra đã ngáp ba bốn chục lần, nhưng chàng lại không đi ngủ.

Chàng luôn nghĩ con người cả đời đã lãng phí mất một phần ba cuộc đời trên giường, khi không cần thiết, chàng tuyệt đối không đi ngủ.

Lượn điệu đó chàng vừa đề xuất, đã có người hỏi liền:

- Hai phần ba còn lại của cuộc đời là để làm gì ?

“Một phần ba là đợi nữ nhân thoát y”. Diệp Khai cười đáp.

- Còn một phần ba kia ?

- Còn một phần ba là đợi nữ nhân mặc áo.

Diệp Khai thích chuyện trò huyền thuyên với đủ hạng người, chàng có cảm giác, không cần biết là chỗ nào, người nào, đều có điểm hay của hấn, chỉ có đi tiếp cận bọn họ, mới có thể phát giác ưu điểm của bọn họ.

Chàng hiện tại đang đi ngang qua một tiệm tạp hóa, nhớ lại mười năm trước chỗ này cũng mở tiệm tạp hóa.

Lão bản của tiệm tạp hóa lúc đó là một người trung niên rất lạc quan, mặt tròn tròn vô luận gặp ai cũng đều chào mời vui vẻ: “Được mà, đừng lo mà, dù gì tính ra cũng đều là hàng xóm lân cư mà !”

Lão bản luôn luôn tươi cười đó họ Lý, người ta đều gọi là Lý Mã Hổ, chỉ tiếc lão Lý Mã Hổ đó đã vô tư đi mở tiệm tạp hóa dưới chỗ Diêm La Vương rồi.

Hiện tại lão bản của tiệm tạp hóa này họ Trương, tên là Kiện Dân, đại khái cũng đã trước sau bốn mươi tuổi, ôn hòa thân mật, nhưng một khi thấy con gái, đôi mắt lập tức biến thành mê mê mớ mịt liền.

Nhìn khuôn mặt tuy già mà còn phong độ của gã, thời trẻ nhất định thuộc loại nam nhân anh tuấn, chỉ tiếc thứ nam nhân đó khi cưới vợ, đại đa số toàn là nữ nhân không tương phối.

Một điểm đó Diệp Khai không tính sai, bởi vì chàng rất mau chóng nhìn thấy bà vợ của Trương Kiện Dân từ bên trong bước ra.

Nếu quả không nhìn người mà nói, chỉ cần nghe tiếng bước chân của ả, Diệp Khai nhất định có thể nghĩ là đến tiếng bước chân của một con voi to kềnh.

Người cao không tới vai Trương Kiện Dân, tay lại còn thô hơn cả chân của Trương Kiện Dân, mặt mày phì nộn què mùa lại đang làm ra dáng “mỹ nữ” điệu bộ, làm cho người ta thật sự không thể thưởng thức nổi.

Diệp Khai luôn nghĩ mặt mày đẹp đẽ chỉ là biểu hiện bề ngoài của con người, quan trọng nhất là cái đẹp bên trong.

Chỉ tiếc bà vợ của vị Trương Kiện Dân này, nội ngoại thật sự đều rất “hợp nhất”, người đã gần bốn chục tuổi, mỗi ngày còn ăn vận thoa son trét phấn như là thiếu nữ mười bảy mười tám.

Không mở miệng còn đỡ, vừa nói đã làm cho người ta sợ muốn nhảy lên nóc nhà, thanh âm khàn khàn đục đục, không có chút thu hút, lại còn giả vẻ nóng giận của thiếu nữ.

Hiện tại ả đang dùng thứ thanh âm làm cho người ta dựng tóc gáy đó để nói chuyện với Trương Kiện Dân.

Vừa thấy ả bước ra, Diệp Khai vội bước nhanh qua mặt tiếp tạp hóa, thanh âm của ả Diệp Khai thật sự không muốn nghe lần thứ hai.

Chàng cũng rất đồng tình với Trương Kiện Dân, bà vợ như vậy làm sao mà chịu đựng được ? Hơn nữa chịu đựng một ngày chẳng khác gì mười năm.

Diệp Khai đương nhiên cũng biết bà vợ của Trương Kiện Dân tên là gì, cái tên và con người của ả thật sự không xứng hợp, bất quá có một điểm cũng có thể coi là có dính dáng, tên của ả và người của ả đều thuộc về Đông Doanh Phù Tang.

Tên của ả là Giang Mỹ Anh.

Hoa anh đào là quốc hoa của Đông Doanh, thân hình của ả cũng theo tiêu chuẩn thân hình Phù Tang, lùn thấp, mập mạp.

Vừa qua khỏi tiệm tạp hóa, là tới một tiệm bán thóc đậu. Bất cứ cái gì chỉ cần có liên quan tới đậu, tiệm này đều có bán.

Diệp Khai nhớ lại mười năm trước tiệm này tịnh không phải là bán mễ cốc, mà là tiệm mì của Trương Lão Thực.

Chủ tiệm mễ cốc hiện tại cả họ và người cũng như nhau, rất ít khi thấy, lão họ Thủ, tên là Vi Vi.

Bình thường là một người rất chân thật, rất quy củ, một khi uống rượu vào lại hoàn toàn biến thành người khác, biến thành giống như cái họ của lão, rất ít khi thấy.

Tiểu trấn Biên Thành vốn là một nơi tiết kiệm, thuần phác, hiện tại đã vừa quá chính ngọ, cho nên lúc này trong tiệm mễ cốc có rất ít người ghé qua, Thủ Vi Vi vẫn như lúc bình thường, ngủ gục trên quầy.

Nhìn thấy lão, Diệp Khai không khỏi mỉm cười, đã mười năm, cảnh vật như xưa, còn người ?

Người đáng lẽ đã chết mười năm trước, cũng đã chết.

Người ở Vạn Mã Đường mười năm sau lại không biết vì nguyên nhân kỳ diệu gì đó, lại sống trở lại.

Người của Vạn Mã Đường có thể sống lại, còn Trương Lão Thực, Lý Mã Hồ ... những thôn dân ở tiểu trấn này, có thể sống lại không ?

Vừa nghĩ đến vấn đề đó, Diệp Khai lại nhớ đến mục đích mình đến tiểu trấn này, chàng ngẩng đầu vọng nhìn Tương Tự Lô bên kia đường, giờ này nhất định Tiêu Biệt Ly đang ngồi xào bộ bài cốt.

Còn chưa tiến vào cửa, đã nghe thanh âm cổ bài xương sột soạt trên bàn, Diệp

Khai cười cười đẩy cửa bước vào, vừa tiến vào cửa, chàng đã ngây người.

Có người đang xào bài, lại không phải là Tiêu Biệt Ly, mà là một nữ nhân tóc dài quá vai.

Diệp Khai không biết làm sao có thể hình dung nữ nhân đó, nàng tịnh không phải là nữ nhân rất đẹp, cũng không phải là dạng nữ nhân có thể làm cho nam nhân xung động.

Nữ nhân đó người cao thon thả, mái tóc mượt mà đen nhánh uể oải xõa trên vai, khuôn mặt trái xoan lại trắng như tuyết ngọc, bờ má ửng màu thiếu nữ thoảng hồng.

Nàng không phải là dạng mỹ nữ làm cho người ta vừa gặp đã tiêu hồn, nhưng nhất cử nhất động đều dâng trào một thứ khí vị thành thực.

Đặc biệt là đôi mắt của nàng, tròn tròn, lại không to, đen đen, lại chứa đựng tịch tịch, phẳng phất sự cô độc của một oán phụ quá thời.

Nhân tình của nàng làm cho người ta có cảm giác rất đẹp, lại đẹp đến mức đáng thương, đẹp đến mức làm cho người ta vỡ tim.

Bởi vì ánh mắt của nàng chứa đựng một thần vận đáng thương, cho nên mới làm cho nam nhân nghĩ đến ép hiếp nàng.

Nàng vận một dải khinh sa, tựa như minh nguyệt treo lơ lửng trên khung trời sau cơn mưa, toàn thân nàng cũng cho người ta một thứ cảm giác mông lung, hư vô.

Nhưng trong thứ cảm giác đó, lại cho người ta một hơi thở trắng trong như băng tuyết, phiêu dật như làn gió, tĩnh lặng như dốc đá, mỹ lệ như u linh.

Diệp Khai vừa có thứ cảm giác đó, trên con đường trường chừng như xuất hiện một trận gió, từ đằng sau người chàng xông thẳng vào Tương Tụ Lâu.

Gió vuốt ve mái tóc dài của nàng, bạch sa bào của nàng cũng nhấp nhô như sóng biển xanh thẳm.

Diệp Khai chợt phát giác dưới lớp trường bào của nàng, cơ hồ hoàn toàn lỏa thể.

Đợi đến lúc gió lặn, lưng Diệp Khai đã thấm ướt mồ hôi lạnh, chàng chưa bao giờ có thứ cảm giác đó, trong ký ức của chàng, chưa từng có một nữ nhân có thể làm cho chàng có bộ dạng như vậy ...

oOo

“Tôi biết chàng nhất định là Diệp Khai”. Nữ nhân như giấc mộng đó thanh âm cũng mê người như trong mộng: “Thư phụ của tôi thường hai nhắc về chàng”.

“Anh rể của nàng ?” Nụ cười của Diệp Khai lại nở trên mặt: “Anh rể của nàng nói ta làm sao ?”

“Y nói với tôi, ở đây người nguy hiểm nhất là chàng”. Nữ nhân như mộng mỉm cười, nụ cười phảng phất như mưa xuân rắc rơi trên mặt hồ, làm cho tâm tình người ta bồn thần: “Bảo tôi nhất định phải đề phòng chàng”.

- Đề phòng ta cái gì ?

“Đề phòng thủ đoạn của chàng”. Nàng vẫn tươi cười: “Y nói thủ đoạn câu dẫn nữ nhân của chàng cũng giống như phi đao của chàng, lệ bất hư phát”.

“Ồ ? Anh rể của nàng sao lại nghĩ vậy ?” Diệp Khai cười hỏi: “Y là ai ?”

- Ta.

Tiêu Biệt Ly không biết đã xuống lầu từ hồi nào, y đang đứng ở chân thang lầu, mỉm cười nhìn Diệp Khai:

- Ta là anh rể của nàng, nàng là em vợ của ta.

“Người đã kết hôn ?” Diệp Khai ngăn người: “Kết hôn hồi nào ?”

“Bảy năm trước”. Tiêu Biệt Ly bước tới ngồi xuống cái ghế quen thuộc của y: “Chỉ tiếc hồng nhan mệnh bạc, ba năm trước, nàng đã chết”.

“Thư phụ, có phải tôi cũng làm cho huynh nhớ về thư thư ?” Nàng phảng phất đang tự trách mình.

“Đã ba năm rồi, tâm ta đã như nước đọng”. Tiêu Biệt Ly thần thờ cười một tiếng: “Nhớ nhưng cũng không có gì xấu”.

“Đúng, nhớ nhưng tuy luôn đến sau chia tay, nhưng điềm mật nhất định nhiều hơn thống khổ”. Diệp Khai đi tới, bắt ghế ngồi xuống: “Người còn không giới thiệu cho ta biết danh tánh của cô em vợ sao ?”

- Tôi họ Tô, tên là Minh Minh.

“Tô Minh Minh ...” Diệp Khai lẩm nhẩm.

“Thư thư của tôi là Tô Kim Kim”. Tô Minh Minh cười nói.

“Tô Kim Kim ?” Diệp Khai lại cười: “Nếu quả nàng có muội muội, nhất định đặt tên là Tô Hậu Hậu”.

“Tại sao ?” Tô Minh Minh ngăn người.

“Kim thiên, hôm nay, Minh thiên, ngày mai, tiếp nữa tất là Hậu thiên, ngày mốt”.

Diệp Khai đáp.

Tô Minh Minh cười khúc khích:

- Nếu quả chàng từng gặp qua thư thư của tôi, chàng biết liền thế nào gọi là “mỹ

nữ”.

“Cũng may ta chưa từng gặp”. Diệp Khai thốt: “Nàng đã như vậy, ta nếu quả gặp tới thư thư của nàng, nhất định đánh lộn cùng anh rể của nàng”.

“Chàng cũng là hạng người vì nữ nhân mà đánh lộn sao ?” Tô Minh Minh tròn xoe mắt nhìn chàng.

“Đó còn tùy xem là dạng nữ nhân nào, trong tình hình nào”. Diệp Khai cười đáp.

- Nếu quả là tôi thì sao ?

“Hắn không thể vì nàng mà đánh lộn”. Tiêu Biệt Ly trả lời giùm Diệp Khai: “Có một Đinh Linh Lâm, đã đủ cho hắn điên đầu, nếu quả thêm nàng vào, ta bảo đảm đầu của hắn sẽ phình to như đầu bò”.

“VẬY CŨNG KHÔNG THÀNH YÊU QUÁI MÀ”. Tô Minh Minh lại cười khúc khích: “Đầu bò thân người, tôi nghe nói ở vùng viễn tây xa xôi, có một đất nước người dân cung phụng thú thân đó”.

Nhìn bề ngoài của Tô Minh Minh, cực kỳ hiền lành tội nghiệp đáng thương, nhưng khi nói chuyện lại như một thiếu nữ tinh nghịch đang lúc xuân thì.

Diệp Khai đối với nàng càng lúc càng có hứng thú, đôi mắt láo liên của chàng đã bắt đầu hoành tảo trên người nàng, chàng lại nhớ đến lúc cơn gió hồi nãy thổi bay bạch sa bào của nàng, nhớ đến cảnh tình bên trong.

Tô Minh Minh phảng phất biết Diệp Khai đang nghĩ gì, hai má nàng lại lập tức ửng hồng, đầu cũng cúi xuống từ từ.

Diệp Khai chưa uống đã say.

Hồ rượu đặt trên bàn, rượu đã chui vào trong dạ dày của Diệp Khai.

Ba món đồ ăn tinh trí, một hồ rượu mạnh, ba người, cỗ bài xương đã bị đẩy qua một góc bàn, Tiêu Biệt Ly đặt con bài cuối cùng xuống, mới hỏi Diệp Khai:

- Yến tiệc đêm hôm qua ở Vạn Mã Đường ra sao ? Lần này Mã Không Quần lại là ai ?

Vừa nói đến vấn đề đó, thần sắc Diệp Khai đã bắt đầu ngưng trọng, chàng trầm tư một hồi lâu mới mở miệng:

- Người có tin người đã chết còn có thể sống lại không ?

“Có một thứ người chết có thể sống lại”. Tiêu Biệt Ly đáp: “Nhưng thứ người đó tịnh không hoàn toàn chết đi, chỉ là nín thở cầm hơi, đợi đến lúc khẩu khí lại khai thông là có thể sống lại”.

“Thứ người đó chỉ có thể cầm hơi trong nhiều ngày”. Diệp Khai thốt: “Ta nói là người cách sau mười năm lại sống lại”.

- Không thể có.

- Nhưng sự thật lại bày trước mắt.

“Mã Không Quần lại sống lại ?” Tiêu Biệt Ly hỏi.

“Không chỉ là lão, còn có Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, Vân Tại Thiên, Mộ Dung Minh Châu ... Tất cả những nhân vật có liên quan đến mười năm trước đều sống lại”. Diệp Khai đáp: “Trừ những người lật vạt trong tiểu trấn này”.

--- Những người lật vạt, là chỉ bọn Trương Lão Thực, Lý Mã Hồ.

“Người nhìn rõ ràng ?” Tiêu Biệt Ly không tin lời nói của chàng: “Có thể là người ta dịch dung mà ?”

“Đôi mắt của ta là gì chứ ?” Diệp Khai chỉ vào mắt mình: “Nếu quả là dịch dung giả trang, tuyệt đối không thể thoát khỏi mắt ta”.

“Có thể là anh em song sinh ?” Tô Minh Minh lên tiếng.

“Một người còn có thể, nhưng bao nhiêu người như vậy ...” Diệp Khai lắc lắc đầu.

Tiêu Biệt Ly nâng chén rượu uống từ từ, song nhãn ngưng chú nhìn bức tường đối diện, mục quang như thấu suốt bên ngoài bức tường, lạc vào một nơi không biết tên tuổi, qua một hồi rất lâu, y mới mở miệng, thanh âm của y phảng phất từ nơi không biết tên tuổi đó truyền lại.

“Trong u minh, có một lực lượng thần bí tồn tại mà nhân loại vô phương tưởng tượng được”. Tiêu Biệt Ly từ từ nói: “Thậm chí lúc còn chưa có nhân loại, lúc Bàn Cổ còn chưa khai thiên, lực lượng thần bí đó đã có rồi”.

Diệp Khai lắng nghe, Tô Minh Minh lại hỏi:

- Lực lượng thần bí đó ra sao ?

- Không ai biết.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu, thu hồi mục quang, sau đó mới uống cạn chén rượu.

“Đám người Mã Không Quần lần này sống lại, giải thích duy nhất là đã chịu sự thao tác của lực lượng thần bí đó”. Tiêu Biệt Ly nói: “Ta thậm chí hoài nghi, lực lượng thần bí đó và ngôi sao chổi bảy mươi sáu năm xuất hiện một lần có mối quan hệ”.

“Vì sao ?” Diệp Khai hỏi:

“Người có nhớ trong vòng trăm năm gần đây, trận chiến thảm liệt oanh động nhất là lần nào không ?” Tiêu Biệt Ly hỏi.

“Thái Bình Sơn huyết dịch”. Diệp Khai đáp.

“Năm trăm hào kiệt Thái Bình Sơn, vốn là anh hùng hào kiệt trung can nghĩa đảm, tại sao lại trong một đêm biến thành cuồng đồ giết người không chớp mắt ?” Tiêu Biệt Ly

hỏi: “Người có biết nguyên nhân không ?”

“Có lẽ bọn họ đã uống lầm thuốc ?” Diệp Khai cười cười.

- Bốn trăm người cùng uống lầm thuốc ?

Diệp Khai nhún vai, lại cười cười.

- Một đêm đó nếu không phải nhờ tay Liên Nhất Phương và bốn mươi chín vị huynh đệ kết nghĩa của lão còn tỉnh táo, hậu quả quả thật bất kham thiết tưởng.

Đêm đó Liên Nhất Phương và bốn mươi chín vị huynh đệ kết nghĩa của lão đang ngồi đối ẩm, đột nhiên phát giác hơn bốn trăm vị huynh đệ kia tròng mắt đỏ ngầu, miệng sùi bọt mép, hơi đao đâm chém, thần tình mỗi một người đều giống như dã thú phát cuồng xông tới.

--- Trận chiến đó từ lúc nửa đêm đánh cho đến bình minh, máu chảy ngập đất, tụ lại thành suối.

--- Bọn Liên Nhất Phương một đằng giết người, một đằng rơi nước mắt, có ai có thể đang tâm giết đám huynh đệ đồng cam cộng khổ với mình ? Nhưng bọn họ đã không còn đường lựa chọn, không giết bọn chúng, giang hồ tất vì bọn chúng mà gặp tai kiếp.

--- Theo người đi lượm xác nói lại, trên người Liên Nhất Phương trên dưới tổng cộng có hơn ba trăm vết thương.

Khi trời sáng, bầu trời bu đầy ruồi nhặng, đứng từ triền núi nhìn xuống chân núi, chỉ thấy một màu đỏ thẫm, từ chân núi lên đến đỉnh núi phủ đầy thi thể, không gian tràn ngập mùi hôi xác chết sinh thối.

Tô Minh Minh không khỏi giơ tay bịt mũi, phảng phất mũi nàng đang ngửi được mùi xác chết năm đó.

Diệp Khai tuy không có bộ dạng như vậy, nhưng trong tâm chàng hiểu rõ, chỉ cần nghe tiếp chuyện đó, bảo đảm sẽ ói mửa đầy đất, cũng may Tiêu Biệt Ly không còn kể nữa.

Y uống thêm một chén, thở dài một hơi, mới từ từ hỏi:

- Người có biết trận chiến Thái Bình Sơn lần đó, là chuyện bao nhiêu năm trước không ?

- Bảy mươi sáu năm ?

“Bảy mươi sáu năm”. Tiêu Biệt Ly thốt: “Chính xác là bảy mươi sáu năm ba tháng bảy ngày”.

Ánh mắt Diệp Khai phát sáng: “Năm đó cũng là năm sao chổi xuất hiện ?”

“Phải”. Tiêu Biệt Ly đáp: “Đêm đó sao chổi chính là đã xuất hiện trên Thái Bình Sơn”.

“Ý của người là, đám hảo hán Thái Bình Sơn trong một đêm phát cuồng lại chịu ảnh hưởng của sao chổi đó ?” Diệp Khai hỏi Tiêu Biệt Ly.

“Là sao chổi ảnh hưởng đến lực lượng thần bí đó, lực lượng thần bí đó đã thao tác đám hảo hán Thái Bình Sơn”. Tiêu Biệt Ly uống một ngụm rượu, chú thị nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai vừa ngẫm nghĩ, vừa rót rượu, chàng chưa từng tin tưởng luận lý quỷ thần, lại tin trong u minh có một lực lượng thần bí, nhưng muốn chàng tin lực lượng thần bí đó có thể đạt đến trình độ mà Tiêu Biệt Ly kể, chàng lại rất hoài nghi.

Hơn nữa lực lượng đó và ngôi sao chổi mỗi bảy mươi sáu năm năm xuất hiện một lần lại tương quan với nhau, sự thật đó quả là ...

Nhưng còn có cách giải thích nào đúng hơn ?

Bọn Mã Không Quần vì sao lại sống lại ? Có lẽ nào là do lực lượng thần bí đó thao tác ?

o0o

Phó Hồng Tuyết bị tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đánh thức, hấn lẳng lặng mở mắt, tả thủ lập tức nắm chặt cán đao.

Tiếng gõ cửa còn vang vọng, bên ngoài cửa có người thì thầm:

- Phó huynh, Phó huynh, người đã ngủ sao ?

Nghe thấy thanh âm đó, Phó Hồng Tuyết lập tức nhíu mày, hấn đã nhận ra thanh âm đó là ai.

“Các hạ muốn vào phòng người ta không phải luôn luôn có rất nhiều cách sao ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi.

Tiếng gõ cửa dừng hấn, sau đó lại vang lên một tràng cười nhỏ, một bóng người từ ngoài cửa sổ phóng vào, vừa rơi xuống đất, lập tức nghiêng người chào:

- Ta sợ làm kinh động Phó huynh.

- Người đã làm kinh động rồi.

Bóng người vừa bay qua song cửa sổ, Phó Hồng Tuyết đã ngồi dậy, hấn lạnh lùng nhìn Mộ Dung Minh Châu toàn thân vận hoa phục:

- Chuyện gì ?

“Tiếng ca đêm hôm qua, ta cũng nghe được”. Mộ Dung Minh Châu thốt.

- Ô ?

“Ta vốn muốn cùng đi coi với Phó huynh”. Mộ Dung Minh Châu nói nhỏ: “Ai biết

được ta còn chưa ra khỏi phòng, đã nghe đằng sau có người nói: ‘Đừng nhiều chuyện’.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng cười một tiếng:

- Nguyên lai Mộ Dung công tử rất nghe lời.

Mộ Dung Minh Châu cười gượng gạo:

- Thanh âm đó vừa phát ra, ta lập tức quay mình, nhưng không thấy ai, ta hoán đổi thân pháp mấy chục lần, thủy chung cũng không thấy người nói chuyện.

- Người có nhận ra là ai không ?

“Chưa từng nghe qua”. Mộ Dung Minh Châu đáp: “Chỉ biết là nữ”.

“Nữ ?” Phó Hồng Tuyết ngẩn người.

- Thanh âm rất trẻ.

Phó Hồng Tuyết ngẫm nghĩ, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Minh Châu:

- Người đặc biệt tới đây trình báo cho ta chuyện này ?

Mộ Dung Minh Châu lại cười cười:

- Đợi khi ta muốn tìm người, đã không còn thấy người, lúc đó khi ta muốn về phòng, chợt phát hiện một bóng người lén vào phòng Mã Phương Linh.

“Người làm sao mà biết Mã Phương Linh trú trong phòng nào ?” Mục quang của Phó Hồng Tuyết sáng rực nhìn gã chằm chằm.

“Ta ...” Mộ Dung Minh Châu lại cười ngượng nghịu: “Không giấu gì Phó huynh, ta lần này đến Biên Thành, vốn là hy vọng có thể tiếp cận Mã Phương Linh, có thể ...”

“Có thể làm con rể thừa kế cả Vạn Mã Đường ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Lần này Mộ Dung Minh Châu tịnh không ngượng nghịu, hấn liền nói tiếp:

- Bóng người đó tiến nhập vào phòng không lâu, có tiếng đàm thoại vang lên, ta cảm thấy rất kỳ quái, lập tức đến bên song cửa nhìn lén, ta thấy ...

- Thấy cái gì ?

“Thấy y đột nhiên xuất thủ điểm huyết nang, sau đó huy đao ...”. Mộ Dung Minh Châu nín thở.

“Chém đầu Mã Phương Linh ?” Phó Hồng Tuyết hỏi: “Người đó là ai ?”

Mộ Dung Minh Châu sợ hãi nhìn quanh, hạ giọng thì thầm:

- Người đó là ---

Vô số tiếng “rẹt rẹt”, năm sáu mũi ám khí từ ngoài cửa sổ bắn vào, nhắm thẳng yết hầu của Mộ Dung Minh Châu.

Ám khí vừa xé gió, Phó Hồng Tuyết lập tức huy đao đón đỡ, ám khí vừa bị Phó Hồng Tuyết đánh rớt, hấn lập tức đá một cước tung cửa sổ, muốn nhìn xem người bên

ngoài là ai ?

Ngày lúc đó, một mũi trường thương chọt từ nóc nhà đâm xuống, thanh âm ngói vỡ bị tiếng cửa sổ bung che giấu.

Đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết phát hiện, mũi trường thương đã xuyên xuống đỉnh đầu Mộ Dung Minh Châu, xuyên qua thân thể, đóng đinh trên đất.

Thân ảnh vừa nhún một cái, người Phó Hồng Tuyết đã xuyên phá nóc nhà bay ra.

Nhà nhà nóc nóc khắp nơi, còn nhân ảnh đâu ? Phó Hồng Tuyết phóng nhãn nhìn bốn phía, chỉ thấy xa xa phẳng phất có một thớt ngựa phi nhanh giữa vùng hoang dã, trên ngựa phẳng phất cũng có người, một người giống như một trái cầu lửa.

Nàng vận một trường bào vải bố rộng thùng thình, màu đỏ tươi, phẳng phất đỏ như máu, lại phẳng phất như màu mai khô dưới ánh dương quang, nàng cỡi bạch mã, trắng thuần như tuyết, rạp mình phóng trên mảnh hoang nguyên quảng khoáng.

Cỏ cây và nham thạch như sóng nước dạt chia tránh đường như một kỳ tích trước mắt nàng, lại mau mắn tụ hòa sau khi nàng phóng qua.

Tóc dài đen nhánh nghênh gió bành bồng, hồng bào nhấp nhô như ba đào chuyển động, toàn thân nàng vì dụng lực chạy quá nhanh đã thấm đẫm mồ hôi, nhưng thần tình nàng lại khoan khoái vô cùng.

Bởi vì nàng có thể thể nghiệm hoàn toàn sự sôi nổi của gió, sự liêu lĩnh của ngựa, sự sống của sinh mệnh, sự hoang tịch của Biên Thành.

Những cảm thụ đó, ở Giang Nam không có cách gì thể nghiệm được.

Nàng đã phi ngựa như vậy chừng khoảng nửa canh giờ, không có một chút ý nghĩ dừng chân, nếu không phải nàng đột nhiên nhìn thấy một người rất kỳ quái, đang dùng một biểu tình rất kỳ quái nhìn nàng, nàng tuyệt đối không dừng chân.

Đợi đến lúc cả người lẫn ngựa đều an tĩnh, nàng đã đối diện con người kỳ quái đó, lúc đó nàng mới phát giác con người kỳ quái đó có một khuôn mặt trắng nhợt.

Trắng nhợt đến mức giống hệt tử vong.

Mặt trắng nhợt, tròng mắt đen sì.

Sau đó nàng nhìn thấy đao của hắn.

Đao đen sì, tay trắng nhợt.

Chiếu theo thời gian mà tính, giết người, lập tức leo lên ngựa phi nhanh, phải đi đến mảnh hoang nguyên này, cho nên Phó Hồng Tuyết đã đón đầu ở đây.

Nhìn từ xa, chỉ thấy một trái cầu lửa, đợi đến lúc tới gần, mới nhìn rõ nữ nhân đó.

Nhưng đợi đến lúc nàng dừng lại trước mặt, Phó Hồng Tuyết ngăn người si dại.

Không, nên gọi là choáng váng.

Nữ nhân cõi bạch mã, vận trường bào đỏ tươi, không ngờ chính là nữ nhân hồi sáng bị chém bay đầu, Mã Phương Linh.

o0o

Bao nhiêu ngày nay Phó Hồng Tuyết đã gặp lại rất nhiều người đã chết đi sống lại, đã không còn cảm thấy quái lạ, nhưng vừa gặp lại Mã Phương Linh, vẫn giật mình mãnh liệt.

Nàng lại không có chút biểu tình kinh sợ gì, nàng chỉ dùng ánh mắt thích thú nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Ừa, người là ai ?” Nàng hỏi lớn.

“Ta là ai ?” Phó Hồng Tuyết cười khở: “Xem chừng đáng lẽ là người đêm hôm qua đã chém đầu người”.

“Chém đầu ta ?” Nàng nhìn hấn chằm chằm: “Đêm hôm qua ? Đêm hôm qua ta còn ở quan nội mà”.

“Quan nội ?” Phó Hồng Tuyết ngẩn người: “Đêm hôm qua người không phải ở Vạn Mã Đường ?”

“Sáng nay ta mới về tới”.

“Vậy người đêm qua bị giết không phải là người ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Bị giết ?” Nàng bỗng nhớ sự ra, ánh mắt lập tức phát sáng: “Ta biết người là ai, người là người giết con gái của tam thúc ta, Phó Hồng Tuyết”.

“Tam thúc của người ?” Phó Hồng Tuyết hỏi: “Tam thúc của người là ai ?”

- Tam lão bản của Vạn Mã Đường, Mã Không Quân.

“Mã Không Quân là tam thúc của người ?” Phó Hồng Tuyết càng nghe càng cảm thấy mơ hồ: “Vậy người là ai ?”

“Ta ?” Nàng cười tươi: “Ta là Bạch Y Linh”.

“Người là Bạch Y Linh ?” Phó Hồng Tuyết lần này mới chân chính thất kinh.

- o O o -